

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **D. S.**, zast. Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, zast. JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem se sídlem Na Příkopě 853/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2020, čj. MHMP 124051/2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2022, čj. 2 A 10/2020-114,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2022, čj. 2 A 10/2020-114, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2020, čj. MHMP 124051/2020, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **30 570 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ing. Jana Boučka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu je především individualizace trestu za přešupek přepravování osob bez oprávnění řidiče taxislužby. Nejvyšší správní soud se zabýval také přezkoumatelností napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí.

[2] Zaměstnanci žalovaného dne 1. 2. 2018 v čase od 10:19 do 10:22 uskutečnili kontrolní jízdu vozidlem řízeným žalobcem na základě objednávky přes aplikaci Uber. Žalobce vykonal přepravu pro dopravce A. S., který neměl příslušné živnostenské oprávnění. Žalobce nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby a jím řízené vozidlo nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 11. 3. 2019 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, za což mu uložil pokutu ve výši 50 000 Kč a trest zákazu činnosti na dobu 1 roku.

[3] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím změnil formulaci výroku o vině a snížil pokutu na 40 000 Kč, jelikož odlišně posoudil polehčující a přitěžující okolnosti. Ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Dospěl k závěru, že za přitěžující okolnost nelze považovat to, že žalobce vystupuje v jiném přestupkovém řízení. Naopak to, že se žalobce dopustil porušení zákona o silniční dopravě poprvé, je nutno považovat za polehčující okolnost. Za přitěžující okolnost nelze považovat to, že řidič neměl ve vozidle umístěný průkaz řidiče taxislužby, neboť jím nedisponoval. K tíži žalobci nelze klást ani nedostatky související s obsluhou taxametru, neboť jeho auto nebylo taxametrem vybaveno. Naopak za přitěžující okolnost ve shodě se správním orgánem I. stupně považoval to, že vozidlo žalobce nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Předně uvedl, že § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě se v mezidobí změnil. Má však za to, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Argumentace žalobce založená na užití nedokonavého vidu slovesa „vykonává“ v § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě a ohledně legislativní změny v roce 2020, neobstojí, jelikož ji již vyvrátila judikatura správních soudů i Ústavního soudu. K naplnění skutkové podstaty tedy došlo, jelikož ke spáchání přestupku postačuje vykonání pouze jedné jízdy bez oprávnění. Žalovaný by byl povinen se zabývat osobními a majetkovými poměry pouze pokud by zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že by výše pokuty mohla žalobce existenčně zasáhnout. Žalobce v průběhu správního řízení nic ke svým majetkovým poměrům netvrdil ani nedoložil. Žalovaný proto nepochybil, pokud vyšel z předpokladu, že žalobce je v produktivním věku a v dobrém zdravotním stavu. Přihlédl i k situaci na trhu práce. Ze správního spisu neplyne, že by uložená pokuta byla pro žalobce likvidační.

[5] Městský soud se s žalobcem ztotožnil v tom, že pouze řidič taxislužby může porušit povinnost užití vozidla zapsaného v evidenci při výkonu práce řidiče taxislužby. To však nebrání správním orgánům přihlédnout k této okolnosti jako přitěžující. Užití vozidla neevidovaného v evidenci vozidel taxislužby totiž zvyšuje společenskou nebezpečnost protiprávního jednání. Městský soud k otázce, zda je nutné zohlednit dodatečné získání oprávnění řidiče taxislužby jako polehčující okolnosti konstatoval, že se toho žalobce dovolává na základě správní praxe žalovaného. Žádný konkrétní případ však neuvedl, byť je zastoupen advokátem, jenž v obdobných kauzách vystupuje pravidelně. Městský soud nepřisvědčil žalobci v tom, že se jedná o polehčující okolnost. Následné získání oprávnění řidiče taxislužby totiž nijak nezmiňuje závažnost jeho jednání. Správní orgány proto

pokračování

nemusely k této okolnosti přihlédnout. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, dle které správní orgány řádně neodůvodnily nutnost uložení trestu zákazu činnosti a nijak neodůvodnily délku tohoto trestu. Dle městského soudu se zabývaly povahou a závažností spáchaného přestupku (dovodily vysokou závažnost přestupku a vysokou společenskou nebezpečnost), druhem a mírou zavinění žalobce (konstatovaly zavinění minimálně ve formě nedbalosti vědomé), a hodnotily též polehčující a přitěžující okolnosti (zejména přitěžující okolnost spočívající v porušení i další základní povinnosti týkající se vozidla řidiče taxislužby). Zdůraznily funkci represe a prevence uložených trestů, a to jak individuální vůči žalobci, tak i generální vůči ostatním řidičům poskytujícím přepravu bez příslušného oprávnění. Městský soud proto neshledal postup správních orgánů jako extrémně nepřiměřený či nezákonný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností. V ní předně uvedl, že napadený rozsudek je v rozporu s judikaturou NSS a ústavně konformním výkladem právních norem, tudíž je kasační stížnost přijatelná. Stěžovatel vlastní argumentaci rozdělil do šesti bodů. V prvním bodě brojí proti posouzení přitěžujících okolností. Tvrdí, že za přitěžující okolnost nelze považovat použití vozidla, které není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Přestupek podle § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě totiž může spáchat pouze řidič taxislužby. On však řidičem taxislužby nebyl. Nemohl proto spáchat tento přestupek. Nelze jej proto považovat ani za přitěžující okolnost. Žalovaným je takto trestán za přestupek, minimálně vyšší sazbou pokuty, který spáchat ani nemohl. Má za to, že se touto právní otázkou dosud NSS nezabýval.

[7] Stěžovatel ve druhém bodě namítá, že žalovaný nezohlednil jako polehčující okolnost to, že dodatečně získal oprávnění řidiče taxislužby. Není přitom rozhodné, že v řízení před městským soudem neuvedl jiné případy, ve kterých by tuto okolnost žalovaný zohlednil jako polehčující. Žalovaný i městský soud projednávají mnoho obdobných případů. Mají je tedy znát z úřední činnosti. I kdyby žalovaný nepostupoval podle dosavadní správní praxe, měl tuto polehčující okolnost zohlednit. Pachatel dodatečným získáním licence totiž napravit své pochybení. Městský soud proto postupoval v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 28. 12. 2016, čj. 3 As 149/2015-49, *LUTHERUS*.

[8] Ve třetí námitce namítá, že správní orgány neměly povinnost uložit trest zákazu činnosti. Stěžovatel má za to, že tento trest nebyl stanoven na základě pečlivého uvážení a nebyl předvídatelný. Správní orgány dostatečně neindividualizovaly trest za vytýkané jednání. Z hlediska trestu převážila generální prevence. Téhož se dopustil také městský soud. Posouzení správních orgánů i městského soudu odporuje nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 2027/17. Závěry správních orgánů a městského soudu jsou nepřezkoumatelné. Městský soud se vůbec nezabýval tím, že žalovaný nehodnotil polehčující okolnosti ve smyslu nápravy pachatele, tedy následného získání oprávnění. Správní orgány ani nevysvětlily, z jakého důvodu mu uložily trest zákazu činnosti ve výši 1 roku, přestože lze uložit zákaz činnosti od 6 měsíců do 2 let. Městský soud se k této námitce vůbec nevyjádřil. Odůvodnění napadeného rozsudku v rámci posouzení ukládání správního

trestu zákazu činnosti odporuje rozsudkům NSS ze dne 13. 3. 2013, čj. 7 As 188/2012-25, č. 2878/2013 Sb. NSS, a ze dne 30. 3. 2017, čj. 10 As 252/2015-77.

[9] Ve čtvrté námitce stěžovatel namítá, že městský soud posoudil námitku majetkových a osobních poměrů v rozporu s judikaturou NSS. Zdůvodnění správních orgánů je nepřezkoumatelné, bezobsažné, spekulativní (že je v dobrém zdravotním stavu) či v rozporu se zjištěnými skutečnostmi (nezohlednění polehčujících okolností). Správní orgány neposoudily osobní poměry stěžovatele, přestože je to jedna ze zákonných podmínek při určení pokuty u fyzické osoby dle § 37 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Z judikatury NSS stěžovatel dovozuje, že správní orgány jsou povinny se při ukládání trestu zabývat kritérii, která stanoví zákon a výši sankce je nutno zdůvodnit způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

[10] V páté kasační námitce uvedl, že se městský soud v bodě 58 napadeného rozsudku odkázal na již obsoletní usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS. Od účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky tyto závěry neobstojí. Dle § 37 písm. f) tohoto zákona jsou správní orgány povinny přihlížet k majetkovým poměrům fyzické osoby. Až následně lze posuzovat, jak se výše pokuty projeví v osobních a majetkových poměrech pachatele. I pokuta, která není likvidační, totiž může významně zasáhnout do těchto poměrů.

[11] V šesté kasační námitce stěžovatel namítá, že závěry městského soudu k otázce spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění do 30. 6. 2020, jsou nesprávné. Tyto závěry nelze podpořit nálezem Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, zejména pokud se jedná o senátní nález s disentujícím soudcem. Novelou zákona o silniční dopravě došlo ke změně jazykového znění přestupku. Z důvodové zprávy vyplývá, že záměrem zákonodárce bylo nově postihnout i jednorázovost takového jednání. V případě pochybnosti o výkladu je navíc nutné aplikovat zásadu *in dubio pro mitius*. Nesprávnost výkladu daného ustanovení vyplývá z užití slovesného vidu nedokovaného v textu daného ustanovení. Judikatura NSS ovšem opakovaně nedokonavý slovesný vid spojuje se soustavností nebo trvalostí určité činnosti, jak lze vidět např. u pojmu „výkon práce“.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost považuje za nepřijatelnou, případně nedůvodnou. Odkázal se na závěry městského soudu, vyjádření k žalobě a napadené rozhodnutí. Výkladem § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě se opakovaně zabýval NSS i Ústavní soud. Změna zákona nemá na posuzovanou věc jakýkoliv vliv (nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, a rozsudek NSS ve věci sp. zn. 5 As 326/2020) Má tedy za to, že stěžovatelova kasační argumentace ohledně této otázky je nesprávná. Stěžovatel se odkazuje na praxi městského soudu při posuzování polehčujících okolností pouze obecně, jelikož neuvedl žádné konkrétní rozhodnutí tohoto soudu, ve kterém by tuto okolnost řešil. Žalovaný má za to, že splnil požadavky na něj kladené rozsudkem NSS ve věci *LUTHERUS*. Jeho závěry o neuznání polehčující okolnosti nelze brát jako exces, který by vyžadoval zásah správních soudů. Žalovaný nepřekročil meze

pokračování

správního uvážení. Správní soudy proto nejsou oprávněny posuzovat správní uvážení ohledně výše trestu. Žalovaný má za to, že se námitkami ohledně stanovení trestu dostatečně zabýval na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Stěžovatel v dosavadním řízení nepředložil jediný důkaz o tom, že by on či jeho rodina trpěli nepříznivým zdravotním stavem, či měli jiné závažné osobní potíže.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Před hodnocením jednotlivých kasačních námitek Nejvyšší správní soud připomíná, že činnost vykonávanou pro platformu Uber je podle ustálené judikatury třeba považovat za provozování taxislužby (rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 20. 12. 2017, *Uber Spain*, C-434/15, a ze dne 10. 4. 2018, *Uber France*, C-320/16; nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17, a ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, z judikatury NSS například rozsudek ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32, body 29 až 31).

[15] Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na to, že byť stěžovatel označil 6 různých kasačních bodů, argumentace v nich se značně prolíná (např. ohledně tvrzené polehčující okolnosti). Jejich vypořádání soudem proto přesně neodpovídá jednotlivým stížným bodům tak, jak je stěžovatel označil v kasační stížnosti.

III.A. Nepřijatelnost

[16] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná, respektive zda jsou přijatelné jednotlivé přípustné kasační námitky (rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2021, čj. 10 Azs 147/2021-56, body 6 a 7, a ze dne 28. 11. 2022, čj. 8 Azs 14/2022-21, bod 11). Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikturně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11).

[17] Nejvyšší správní soud proto přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Zásadní pochybení musí spočívat v tom, že krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, nebo pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[18] Nejvyšší správní soud předesílá, že již vícekrát rozhodoval ve skutkově obdobných případech, v nichž nynější zástupce stěžovatele, za jiné klienty podával argumentačně obdobné kasační stížnosti. V oběma stranami zmiňovaném rozsudku ve věci sp. zn. 5 As 326/2020, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že není podstatné, kolikrát řidič Uberu přepravu vykoná. Postačí i jediná. Dokonce není ani podstatné, že se objednaná přeprava neuskuteční. Z novely zákona nelze dovodit, že před nabytím účinnosti zákona č. 115/2020 Sb. bylo možné postihovat pouze jednání opakované nebo trvající. Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že tyto závěry nejsou v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nic na nich nemůže změnit ani stěžovatelem odkazované odlišné stanovisko ústavního soudce Radovana Suchánka k nálezů Ústavního soudu, z nějž NSS vycházel. Nejvyšší správní soud dále doplnil, že argumentaci založenou na ryze gramatickém výkladu a důsledném lpění na nedokonavosti užitého slovesného vidu (což by vedlo k závěru, že nebyla-li prokázána opakovanost a soustavnost jeho činnosti, nemohl se ani dopustit daného přestupku), shledal Ústavní soud přepjatě formalistickou, která v konfrontaci s ostatními způsoby výkladu (zejm. logický, teleologický, nebo systematický) nemůže obstát.

[19] Totožnými námitkami stejného zástupce ohledně výkladu § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě se Nejvyšší správní soud zabýval také v usnesení ze dne 30. 11. 2022, čj. 2 As 296/2021-51. Dospěl v něm k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji odmítl pro nepřijatelnost. Žalobce přitom argumentoval stejnými námitkami, jako v nyní posuzované věci, tedy novelou zákona o silniční dopravě zákonem, argumentaci videm („vykonává“ versus „vykoná“) a odkazy judikaturu týkající se nelegální práce. Nepřisvědčil ani argumentaci ohledně zásady *in dubio mitius* v rozsudku ze dne 19. 7. 2022, čj. 10 As 257/2020-69, bod 19. Tvrzeným překonáním závěrů usnesení rozšířeného senátu NSS ve věci sp. zn. 1 As 9/2008, s ohledem na vývoj právní úpravy se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 6. 10. 2022, čj. 1 As 99/2021-50, bod 40. V něm uvedl, že neshledal důvod odchytil se od korektivu zákazu likvidační pokuty, který stanovil v uvedeném usnesení rozšířeného senátu, či jej jinak interpretovat, a to ani s ohledem na vývoj právní úpravy a praxe. Přihlédl přitom ke specifickým dané věci, tedy že přestupce neposkytl součinnost a správní orgán proto jeho majetkové a osobní poměry jen odhadne. Byť Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že po změně právní úpravy je správní orgán povinen přihlídnout k osobním poměrům přestupce, stěžovatel v nyní posuzované věci stěžovatel své osobní a majetkové poměry rovněž nespecifikoval a nedoložil (bod [29]). Správní orgány proto jeho osobní poměry rovněž pouze odhadly. Uvedený rozsudek lze proto na danou věc plně aplikovat.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od svých předchozích závěrů v nyní posuzované věci odchytil. Ostatně by tak nemohl učinit sám, minimálně co se týče výkladu § 34 odst. 1 zákona o silniční dopravě, jelikož je vázán opakovaně zmiňovaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1889/20. Námitka odchylení se od korektivu likvidační pokuty je v nyní posuzované věci pouze formální, a proto nemá NSS důvod se odchylovat od své dosavadní judikatury. Tyto námitky proto posoudil jako nepřijatelné. Ostatní námitky NSS posoudil jako přijatelné, ať již z důvodu, že dosud nebyly plně řešeny judikaturou NSS (polehčující a přitěžující okolnosti), či z důvodu zásadního pochybení

pokračování

městského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí).

III.B. Nepřezkoumatelnost

[21] Stěžovatel namítá, že závěry správních orgánů a městského soudu jsou nepřezkoumatelné. Má za to, správní orgány nevysvětlily, z jakého důvodu mu uložily trest zákazu činnosti ve výši 1 roku, přestože lze uložit zákaz činnosti od 6 měsíců do 2 let. Doplnil, že městský soud se k této námitce vůbec nevyjádřil. Obdobné námitky vznesl i proti uložené pokutě. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí shledává i v rámci vypořádání námitky majetkových a osobních poměrů.

[22] Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Rozhodnutí krajského soudu je mimo jiné nepřezkoumatelné i tehdy, přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které pro chybějící odůvodnění nebo pro nesrozumitelnost vůbec nebylo přezkoumání způsobilé (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91).

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tvrzením stěžovatele v tom, že žalovaný řádně nevysvětlil, z jakého důvodu mu uložil trest zákazu činnosti ve výši 12 měsíců. Žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí pouze obecně uvedl, že má za to, že správní orgán I. stupně v přezkoumávaném rozhodnutí jednoznačně uvedl důvody pro uložení trestu (obava z opakovaného porušování zákona o silniční dopravě). Dále doplnil, že uložení trestu považuje za důvodné. Stěžovatel si totiž neopatřil nezbytný doklad k výkonu práce řidiče taxislužby. Za takto závažný přestupek považuje uložení trestu zákazu činnosti za zcela souladný se smyslem zakotvení tohoto trestu v zákonu o silniční dopravě. Dle žalovaného je uložení tohoto trestu vhodné z hlediska represe a individuální prevence vůči stěžovateli, ale i z hlediska generální prevence. Z důvodu nízké nezaměstnanosti nemá za to, že by si stěžovatel v souvislosti s uložení trestu zákazu činnosti nebyl schopen najít zaměstnání.

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedeného vyvodil, že se žalovaný zabýval důvody pro uložení trestu zákazu činnosti pouze velice obecně. Z jeho úvah, a to ani ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, však není zřejmé, z jakého důvodu stěžovateli trest zákazu činnosti uložil. Tvrzenou individuální prevenci žalovaný nikterak ve vztahu ke stěžovateli nespecifikoval. Okolnost spočívající v tom, že si neopatřil doklad k výkonu činnosti řidiče taxislužby, neodůvodňuje uložení trestu zákazu činnosti. Jedná se o okolnost vymezující skutkovou podstatu přestupku dle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě, za který byl stěžovatel potrestán. Nejedná se tedy o důvod k uložení trestu zákazu činnosti. Zákon o silniční dopravě totiž dává správnímu orgánu možnost, nikoliv povinnost, za daný přestupek tento trest uložit, jak opakovaně namítá stěžovatel. Proto není zřejmé, z jakého

důvodu právě v nyní posuzované věci správní orgán tento trest uložil. Žalovaný dále uvedl, že se ztotožnil se správním orgánem I. stupně v tom, že důvodem uložení trestu je obava z opakovaného porušování zákona o silniční dopravě. Důvod této obavy však z napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný naopak považoval za polehčující okolnost to, že se stěžovatel dopustil porušení zákona o silniční dopravě poprvé. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že i generální prevence může být jedním z důvodů pro uložení trestu zákazu činnosti. V takovém případě je však nezbytné, aby žalovaný své úvahy vylicil (např. že se toto protiprávní jednání natolik rozmohlo, že jediným účinným řešením je právě pravidelné ukládání trestů zákazu činnosti). I v takovém případě je však nezbytné, aby se zabýval individuálními okolnostmi dané věci (např. zkoumal, zda přestupce není na této činnosti existenčně závislý). Žalovaný těmto požadavkům nedostal a uložení trestu zákazu činnosti řádně neodůvodnil. Nadto ani nevysvětlil, z jakého důvodu potvrdil trest zákazu činnosti v délce 1 roku, který stěžovateli uložil správní orgán I. stupně. I výše trestu by měla být alespoň rámcově odůvodněna. Neodůvodnění tohoto postupu vyniká zejména pokud žalovaný oproti správnímu orgánu I. stupně odlišně posoudil polehčující a přitěžující okolnosti a zároveň snížil uloženou pokutu (bod [3]). Bylo by přitom logické očekávat, že za této situace žalovaný trest zákazu činnosti přiměřeně zkrátí. Tím soud opět nevylučuje, že je takový postup možný. Vyžaduje však adekvátní odůvodnění. Nic takového však žalovaný neučinil.

[25] Stěžovatel zároveň namítá, že se touto námitkou městský soud nezabýval. S tím se ovšem NSS neztotožnil. Městský soud se trestem zákazu činnosti zabýval v bodech 75 až 81 napadeného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že správní orgány nevybočily ze své diskreční pravomoci. Doplnil, že správní orgány dostatečně odůvodnily, z jakého důvodu přistoupily k uložení trestu zákazu činnosti a v jaké míře. Zabývaly se povahou a závažností spáchaného přestupku (dovodily vysokou závažnost přestupku a vysokou společenskou nebezpečnost), zabývaly se druhem a mírou zavinění (konstatovaly zavinění minimálně ve formě nedbalosti vědomé), hodnotily též polehčující a přitěžující okolnosti (zejména přitěžující okolnost spočívající v porušení i další základní povinnosti týkající se vozidla řidiče taxislužby). Zdůraznily funkci represe a prevence (individuální i generální). Městský soud proto neshledal postup správních orgánů jako extrémně nepřiměřený či nezákonný. Z uvedené rekapitulace je proto zřejmé, že se městský soud žalobní námitkou stěžovatele zabýval, ačkoliv se NSS s posouzením městského soudu neztotožňuje. Městský soud totiž vycházel z odůvodnění, které se váže převážně k uložené pokutě, do jejíž výše se tyto uvedené okolnosti promítly. Nejvyšší správní soud připouští, že důkladné odůvodnění uložení jednoho trestu může částečně odůvodňovat i uložení jiného trestu za stejný přestupek. Žalovaný se však v části odůvodnění týkající se trestu zákazu činnosti na odůvodnění pokuty neodkazoval. Mezi oběma částmi není zřejmá ani jakákoliv provazba. Naopak, v rámci pokuty přihlédl k jednotlivým polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, a proto ji snížil. Trest zákazu činnosti stanovený správním orgánem I. stupně však bez dalšího potvrdil, byť lze mít za to, že dodatečně zohledněné polehčující okolnosti byly relevantní i v rámci tohoto trestu. Z těchto důvodů proto nelze v nyní posuzované věci vycházet z odůvodnění pokuty. Žalovaný nadto délku zákazu činnosti nikterak neodůvodnil, jak důvodně namítá stěžovatel. V tomto směru je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

pokračování

Rozsudek městského soudu je proto v téže části rovněž nepřezkoumatelný, jelikož městský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, které nebylo přezkoumání způsobilé.

[26] Nejvyšší správní soud pro úplnost doplňuje, že závěry žalovaného ohledně výše pokuty neshledal nepřezkoumatelnými. Žalovaný se na str. 7-9 napadeného rozhodnutí blíže zabýval polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi. Na základě jejich posouzení pokutu snížil. Zabýval se i osobními a majetkovými poměry stěžovatele (bod [31] a násl.). Na str. 10 dále doplnil, že pokutu uložil ve výši 40 % z maxima a vysvětlil, že s ohledem na závažnost přestupku je toho názoru, že nižší sankce by neplnila svůj účel. Nejvyšší správní soud částečně souhlasí se stěžovatelem v tom, že odůvodnění žalovaného je v některých částech spíše obecné. Z celkového odůvodnění napadeného rozhodnutí je však zřejmé, na základě kterých okolností žalovaný stanovil výši pokuty. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je v této části přezkoumatelné. Vytýkanou nepřezkoumatelností v této části proto netrpí ani rozsudek městského soudu.

[27] Co se týče námitky majetkových a osobních poměrů, městský soud se k ní vyjádřil v bodech 54 až 58. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ve věci sp. zn. 1 As 9/2008 konstatoval, že správní orgán musí k majetkovým poměrům pachatele přihlížet pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty zřejmé, že by pro něj pokuta mohla mít likvidační charakter. Stěžovatel dle městského soudu v průběhu správního řízení žádné skutečnosti ke svým majetkovým poměrům netvrdil ani nedoložil. Žalovaný proto nepochybil, pokud z hlediska osobních poměrů stěžovatele vycházel z předpokladu, že je v produktivním věku a v evidentně dobrém zdravotním stavu. Přihlédl též k příznivé situaci na trhu práce. Ze správního spisu nelze dojít k závěru, že by uložená pokuta bylo pro něj likvidační. Městský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně zdůvodnil, z jakého důvodu se majetkovými poměry stěžovatele podrobněji nezabýval.

[28] Žalovaný v napadeném rozhodnutí při posuzování majetkových a osobních poměrů vyšel zejména z úvahy, že stěžovatel je osobou v produktivním věku a současně dobrém zdravotním stavu, jelikož se rozhodl vykonávat činnost, při které jsou mu svěřeny do rukou životy a zdraví přepravovaných osob. Žalovaný dále přisvědčil správnímu orgánu I. stupně v tom, že důvodem pro uložení trestu zákazu činnosti je obava z opakovaného porušování zákona o silniční dopravě. K tomu doplnil, že uložení tohoto trestu je vhodné nejen z hlediska represe a individuální prevence vůči obviněnému, ale i z hlediska generální prevence. S přihlédnutím k rekordně nízké nezaměstnanosti neměl za to, že by si stěžovatel nebyl schopen najít jiné zaměstnání.

[29] Stěžovatel shledává nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že městský soud aproboval nepřezkoumatelné správní uvážení žalovaného. Nejvyšší správní soud se se stěžovatelem ztotožňuje v tom, že závěr žalovaného o jeho dobrém zdravotním stavu je pouhou spekulací. V žádném případě nelze dovozovat dobrý zdravotní stav stěžovatele pouze z toho, že vykonával činnost řidiče taxislužby. Zároveň souhlasí s tvrzeními stěžovatele, že správní orgány jsou povinny se při ukládání trestu zabývat kritérii, které stanoví zákon a výši sankce je nutno zdůvodnit způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního

případu. Pokud však stěžovatel v průběhu správního řízení žádné skutečnosti ke svým majetkovým poměrům netvrdil ani nedoložil, není zřejmé, z jakých podkladů měly dle něj správní orgány vycházet. Vytýká-li stěžovatel zároveň nezohlednění polehčujících okolností, je nutné konstatovat, že ty se posuzují samostatně v rámci individualizace trestu. Nesouvisejí tak s osobními a majetkovými poměry stěžovatele, byť se do výše trestu mohou obdobně promítnout. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že shledává tuto námitku nepřezkoumatelnosti jako ryze formální. Byť úvaha žalovaného ohledně zdravotního stavu neobstojí, z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný alespoň obecně poměry stěžovatele zabýval. Stěžovatel v průběhu správního i soudního řízení toliko poukazuje na tvrzená pochybení žalovaného, popř. správního orgánů I. stupně. Své osobní a majetkové poměry ovšem v průběhu správního řízení blíže neupřesnil ani nedoložil. V soudním řízení osobní a majetkové poměry dokládal toliko v žádostech o přiznání odkladného účinku. V tomto kontextu je nutné vykládat i rozhodnutí žalovaného, jelikož ten z důvodu pasivity stěžovatele žádnými relevantními podklady ohledně osobních a majetkových poměrů nedisponoval. Za této situace proto NSS dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí i napadený rozsudek jsou v této části přezkoumatelné. Nejvyššímu správnímu soudu nadto neuniklo, že totožný přístup k (ne)poskytování součinnosti zaujímá značná část přestupců, které v obdobných řízeních rovněž zastupuje zástupce stěžovatele. Existuje tudíž důvodné podezření, že se jedná o přinejmenším o pochybnou procesní taktiku (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1 As 99/2021, bod 39).

[30] Ačkoliv Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je v části nepřezkoumatelný (bod [25]), nebrání tato skutečnost přezkumu rozsudku z pohledu dalších kasačních námitek napadajících závěry, které jsou oddělitelné od nepřezkoumatelné části rozsudku (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

III. C. Polehčující okolnosti

[31] Stěžovatel městskému soudu i správním orgánům dále vytýká, že nevzaly v potaz polehčující okolnost spočívající v dodatečném získání oprávnění. Má za to, že městský soud i žalovaný projednávají mnoho případů, ve kterých je tato okolnost zohledněna jako polehčující. Stěžovatel pochybení městského soudu shledává zejména v tom, že dle něj postupoval v rozporu s rozsudkem *LUTHERUS*.

[32] Nejvyšší správní soud se s námitkou stěžovatele neztotožňuje. Z rozsudku NSS *LUTHERUS* v vyplývá pouze to, že nad rámec kritérií uvedených v zákoně lze při ukládání sankce přihlídnout též k polehčujícím či přitěžujícím okolnostem. Zároveň v daném rozsudku NSS konstatoval, že zohlednění těchto kritérií spadá do rámce správního uvážení příslušného správního orgánu, které podléhá soudnímu přezkumu toliko v omezené míře. Z uvedeného rozsudku tak nelze dovodit, že by žalovaný či městský soud byli povinni zohlednit dodatečné získání oprávnění jako polehčující okolnost, jak naznačuje stěžovatel. Stěžovatel v záhlaví kasačního bodu dotčeného kasačního bodu dále uvedl „porušení práva na spravedlivý proces zaručený v čl. 36 odst. 1 Listiny“. To však blíže neodůvodňuje.

pokračování

[33] Tvzení stěžovatele, že dodatečné získání oprávnění je obvykle považováno za polehčující okolnost v ostatních řízeních před městským soudem či žalovaným nedoložil ani v kasační stížnosti nikterak, resp. neuvedl jakýkoliv případ, ve kterém by se tak stalo. Existence ustálené rozhodovací správní praxe je však skutkovou otázkou, kterou je třeba před správními soudy dokazovat (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, *L'ORÉAL*). Proto byl povinen konkrétní rozhodnutí označit či dostatečně určitě specifikovat. Nejvyšší správní soud současně poukazuje na to, že praxe žalovaného musí být zástupci stěžovatele známa z jiných obdobných případů, v nichž vystupoval jako zástupce osob provozujících přepravu prostřednictvím aplikace Uber. Nic mu proto nebránilo rozhodovací praxi žalovaného blíže označit. Totéž již NSS konstatoval ve vztahu ke stejnému zástupci v rozsudku ze dne 28. 5. 2021, čj. 1 As 286/2020-38, bod 11, byť ve vztahu k výši pokuty, nikoliv k polehčujícím okolnostem.

[34] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se stěžovatelem v otázce nezbytnosti přihlédnutí k této okolnosti jako polehčující. Naopak dává obecně za pravdu městskému soudu v tom, že následné získání oprávnění řidiče taxislužby bez dalšího nezmiňuje závažnost jeho jednání. Smyslem řízení o přestupku je mimo jiné to, aby pachatel uvedl své protiprávní jednání do stavu souladného s právem. V daném případě tedy buď to, aby přestal tuto činnost vykonávat nebo si opatřil průkaz řidiče taxislužby. Nejedná se proto zpravidla o polehčující okolnost, nýbrž o okolnost obvyklou. Stěžovatel nevysvětluje, z jakého důvodu nejde v jeho případě o obvyklý důsledek vedení řízení o přestupku. Zároveň lze dodat, že se nejedná o okolnost výslovně vymezenou v § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky jako polehčující. Stěžovatel v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně pouze požádal o shovívavost při uložení sankce s tím, že si již požádal o vydání průkazu řidiče taxislužby. V odvolání ani nenamítal zohlednění této okolnosti jako polehčující. V souhrnu proto nelze klást k tíži žalovanému, že ji jako polehčující okolnost neshledal. Stěžovatel nadto ani blíže nespecifikuje, z jakého důvodu právě v jeho případě by mělo být přihlédnuto k dané okolnosti jako k polehčující. Nejvyšší správní soud proto námitku shledal nedůvodnou. Nad rámec rozhodovacích důvodů dodává, že dodatečné získání oprávnění by v tomto případě mohlo být relevantní v rámci upuštění od výkonu zbytku správního trestu dle § 47 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky.

III.D Přitěžující okolnosti

[35] Stěžovatel dále namítá, že mu nelze jako přitěžující okolnost klást k tíži to, že přestupek spáchal vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, jelikož řidičem taxislužby nebyl. Má za to, že je tímto způsobem zastřené trestán za jiný přestupek, který spáchat nemohl.

[36] Nejvyšší správní soud se předně ztotožňuje s tvrzením stěžovatele, které potvrdil také městský soud, že porušení povinnosti užít vozidlo zapsané v evidenci vozidel taxislužby lze samostatně sankcionovat pouze u řidičů taxislužby. Tento závěr ostatně vyplývá již z rozsudku NSS ve věci sp. zn. 10 As 257/2020, bod 24, ve kterém NSS konstatoval, že „[v]ykonával-li stěžovatel přepravu pro Uber bez jakéhokoli formálního oprávnění k taxislužbě,

z povahy věci se nemohl dopustit žádného z přestupků podle § 34e odst. 2“. Desátý senát se v uvedeném rozsudku zabýval souběhem dvou přestupků podle zákona o silniční dopravě, konkrétně potrestáním řidiče za výkon práce řidiče taxislužby bez potřebného oprávnění a zároveň za to, že coby řidič taxislužby vykonával tuto práci vozidlem nezapsaným do evidence vozidel taxislužby. V nyní posuzované věci však nezapsání do evidence posoudil žalovaný pouze jako přítěžující okolnost. Částečně však lze ze závěrů desátého senátu NSS vycházet. Ten totiž v bodě 27 uvedeného rozsudku vyslovil, že „[p]okud někdo vědomě rezignuje na to, aby svou činnost, na jejíž regulaci má stát zájem, jakkoli formalizoval, má být postižen právě za porušení této „hlavní“ povinnosti, a k tomu slouží § 34e odst. 1. Nedává smysl, aby byl současně trestán i za nedodržení dílčích (leckdy i jen administrativních) povinností, které by na něj dopadly právě až v onom formalizovaném režimu. Ačkoli soud nezpochybňuje, že i řidič pracující pro Uber by si mohl vypůjčit evidované vozidlo taxislužby, jde spíše o hypotetickou situaci než o příklad z běžného života. Přitažlivost platformy Uber pro řidiče spočívala před rozhodnutími Soudního dvora právě v tom, že k přepravě používali své vlastní „obyčejné“ vozidlo, které nebylo nikde evidováno, nebylo označeno střešní svítilnou, nebylo osazeno taxametrem apod. Pokud by soud připustil, aby osoba vinná přestupkem podle § 34e odst. 1 byla potrestána za přepravu zákazníků neevidovaným vozidlem podle § 34e odst. 2 písm. c), měla by být taková osoba se stejnou logikou potrestána i za všechny další dílčí nedostatky (neměla ve vozidle umístěn průkaz řidiče taxislužby, neobsluhovala řádně taxametr, nepořídila výstup z tiskárny taxametru...). Takové úvahy ale nejsou racionální – jen se jimi formalisticky rozmělnuje vlastní obsah onoho zásadního přestupku spočívajícího ve výkonu práce řidiče taxislužby bez oprávnění.“

[37] I v nyní posuzované věci žalovaný svým postupem rozmělnoval obsah zásadního přestupku spočívajícího ve výkonu práce řidiče taxislužby bez oprávnění tím, že za přítěžující okolnost považoval výkon činnosti vozidlem nezapsaným do evidence vozidel taxislužby. Přístup žalovaného navíc představuje zastřenou konzumpci skutkových podstat, jež fakticky vyústila ve zpřísnění trestu. Jak již uvedl desátý senát, situace, ve které by řidič Uberu bez příslušného oprávnění vykonával činnost evidovaným vozidlem taxislužby, je spíše hypotetická. Lze tak mít za to, že sankce za přestupek spočívající ve výkonu práce řidiče taxislužby bez oprávnění dle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě již předpokládá to, že řidič tento přestupek spáchal vozidlem neevidovaným v evidenci vozidel taxislužby. Pokud by toto vozidlo v evidenci bylo evidováno, bylo by naopak možné tuto okolnost považovat za polehčující. Vytýkaným přístupem by bylo možné uvažovat o zpřísnění trestu i na základě dalších dílčích pochybení, kterých se stěžovatel nepochybně musel dopustit, např. že vykonával činnost vozidlem, které není označeno evidenční nálepkou vozidla taxislužby. Tímto způsobem by však prakticky docházelo k nepřiměřenému zpřísnění trestu dle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě, byť je zřejmé, že hlavní přestupek dle tohoto ustanovení, již v sobě zahrnuje i dílčí pochybení dle § 34e odst. 2. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že za přítěžující okolnost přestupku dle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě typově nelze považovat to, že pachatel tento přestupek spáchal vozidlem, které není vozidlem taxislužby zapsaným v evidenci vozidel taxislužby. Tuto námitku tedy NSS shledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[38] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že městský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a zároveň nesprávně posoudil námitku týkající se přitěžujících okolností. S ohledem na to jej zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením napadeného rozsudku může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost než zrušit napadené rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl tak, že toto rozhodnutí sám zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Bude tedy muset přezkoumatelně zdůvodnit uložení trestu za daný přestupek. Srozumitelně vysvětlí, z jakých důvodů konkrétní druh trestu (či více trestů) stěžovateli ukládá a řádně odůvodní i jeho výši. Přihlédne při tom ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Za přitěžující okolnost nebude považovat to, že pachatel spáchal přestupek vozidlem, které není vozidlem taxislužby zapsaným v evidenci vozidel taxislužby.

[39] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského (zde městského) soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Úspěch ve věci se posuzuje dle výsledku řízení před správními soudy. Stěžovatel měl ve věci úspěch podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[40] Náklady stěžovatele v řízení o žalobě tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 1 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje tři a půl úkonu právní služby: přípravu a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání konaném dne 26. 5. 2022 a půl úkonu za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Odměna advokáta tedy činí v dané věci 3,5 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 3,5 x 300 Kč. Odměna advokáta v řízení před městským soudem tak činí 11 900 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 2 449 Kč. Náklady řízení před městským soudem tedy celkem představovaly 18 399 Kč.

[41] Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti a půl úkonu za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu] a činí v dané věci 4 650 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4

advokátního tarifu). Jelikož je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna advokáta o 21% sazbu této daně, tj. o 1 071 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tedy celkem představovaly 12 171 Kč.

[42] Celkem tedy má stěžovatel právo na náhradu nákladů ve výši 30 570 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen stěžovateli zaplatit k rukám jeho zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. února 2024

Petr Mikeš
předseda senátu